

ZNIČEHONIC VYPAŘÍM UČITELKU MATEMATIKY

Pochop, já nechtěl být polobohem.

Pokud tuhle knížku čteš, protože máš podezření, že jsi taky něco takového, radím ti: okamžitě ji zavři. Uvěř té lži, kterou ti máma nebo táta o tvém narození napovídali, a pokus se vést normální život.

Být polobohem je nebezpečné. A děsivé. Většinou to člověka dost bolestivým a odporným způsobem připraví o život.

Jestli jsi normální dítě a čteš to, protože to považuješ za výmysl, prima. Čti dál. Závidím ti, protože dokážeš věřit, že se nic z toho nikdy nestalo.

Ale pokud se na těchto stránkách poznáš – když ucítíš, jak se v tobě něco pohnulo –, pak hned nech čtení. Mohl bys patřit mezi nás. A jakmile to jednou zjistíš, je jenom otázka času, než to vycítí i *oni* a přijdou si pro tebe.

Potom neříkej, že jsem tě nevaroval.

Jmenuju se Percy Jackson.

Je mi dvanáct. Ještě před několika měsíci jsem byl žá-

kem internátní akademie Yancy, soukromé školy pro problémové děti na severu státu New York.

Jsem problémové dítě?

Jasně. Dalo by se to tak říct.

Abych to dokázal, mohl bych začít kteroukoli chvílí svého krátkého mizerného života. Doopravdy se ale všechno pokazilo v květnu, kdy se naše šestá třída vypravila na exkurzi na Manhattan – osmadvacet psychicky narušených dětí a dva učitelé ve žlutém školním autobusu zamířili do Metropolitního muzea umění na prohlídku starověkých řeckých a římských památek.

Já vím – zní to jako pěkná otrava. Jako většina exkurzí na škole Yancy.

Ale tenhle výlet vedl pan Brunner, náš učitel latiny, a tak jsem si dělal naděje.

Pan Brunner byl chlápek středního věku na elektrickém invalidním vozíku. Měl řídnoucí vlasy a zanedbanou bradku a nosil odřené tvídové sako, které věčně smrdělo po kafi. Neřekl bys do něj, že bude tak v pohodě, ale vyprávěl nám příběhy a vtipy a nechával nás ve třídě hrát hry. A měl úžasnou sbírku římských brnění a zbraní, takže byl jediný učitel, kterému jsem při hodinách neusínal.

Doufal jsem, že ten výlet vyjde. Přinejmenším jsem věřil, že se pro jednou nenamočím do žádného maléru.

Páni, to jsem se teda spletl.

Víš, mně se na exkurzích stávají hrozné věci. Třeba na prvním stupni, když jsme se jeli podívat na bitevní pole u Saratogy, se mi přihodila ta nehoda s dělem z vál-

ky za nezávislost. Já na ten školní autobus nemířil, ale stejně mě pak vyloučili. A na předchozí škole, to jsme byli na exkurzi ve vodním světě. V zázemí bazénu se žraloky jsem tak nějak zmáčkl špatnou páčku na lávce a celá třída si nečekaně zaplavala. A předtím... No, asi už máš představu.

Tentokrát jsem si umínil, že budu sekat dobrotu.

Celou cestu do města jsem se musel otravovat s Nancy Bobofitovou, pihatou zrzkou a kleptomankou. Trefovala mého nejlepšího kámoše Grovera do týla kousky sendviče s burákovým máslem a kečupem.

Grover byl snadným cílem. Byl hubený, a když ho něco štvalo, rozbrečel se. Musel propadnout o několik tříd, protože byl jediný šesták s akné a chmýřím prvních vousů na bradě. A ještě k tomu byl mrzák. Dostal celoživotní omluvenku z tělocviku, protože měl něco se svaly na nohách. Legračně chodil, jako by ho každý krok bolel, ale nenech se mýlit. Měls vidět, jak dovedl uhánět, když se v jídelně podávaly plněné tortilly.

Zkrátka, Nancy Bobofitová po něm házela ty kousky sendviče. Zachytávaly se mu v kudrnatých hnědých vlasech a ona věděla, že se jí nemůžu nijak pomstít, protože už mám podmínku. Ředitel mi pohrozil vyhazovem ze školy, pokud se během tohoto výletu stane něco špatného, nepříjemného nebo i jenom malinko zábavného.

„Já ji zabiju,“ zamumlal jsem.

Grover se mě snažil uklidnit. „To je v pohodě. Já mám burákové máslo rád.“

Uhnul před dalším kouskem Nancyina oběda.